

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1010/2020
08.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Биљане Синановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено организовање игара на срећу из члана 352. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владана Јевтића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 367/18 од 10.07.2019. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 256/19 од 23.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владана Јевтића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 367/18 од 10.07.2019. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 256/19 од 23.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 367/18 од 10.07.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћено организовање игара на срећу из члана 352. став 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци, која се неће извршити уколико окривљени у времену проверавања од 2 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 352. став 3. Кривичног законика, одређено је да се од окривљеног одузимају ствари ближе наведене у изреци пресуде, а на основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени је ослобођен плаћања судског паушала, док трошкова кривичног поступка није било.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 256/19 од 23.06.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Владан Јевтић због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је поднети захтев основан и преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, пред измењеним већем.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП истицањем да из чињеничног описа радњи окривљеног, не произилазе елементи бића кривичног дела неовлашћено организовање игара на срећу из члана 352. став 1. Кривичног законика.

Одредбом члана 352. став 1. Кривичног законика прописано је да ће се новчаном казном или затвором до две године, казнити онај ко без одобрења органа приређује игре на срећу.

Из чињеничног описа кривичног дела у изреци првостепене пресуде, која је у свему потврђена другостепеном пресудом, произилазе сва законска обележја кривичног дела неовлашћено организовање игара на срећу из члана 352. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени АА, оглашен кривим, како објективна обележја која се односе на радње окривљеног – ради стицања имовинске користи, без одобрења надлежног органа – сагласности Државне Лутрије Србије, супротно одредби члана 19. тачка 1) и 2) Закона о играма на срећу, приређивао класичне игре на срећу – томбола, бинго и друге сличне игре које за основу имају томболу - „Lucky Balls“, тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљеног за извршење дела, који укључује и свест о забрањености дела.

Дакле, по оцени Врховног касационог суда, из изреке правноснажне пресуде, јасно произилази да је у конкретном случају окривљени игре на срећу, које су предвиђене законом и које се иначе могу под одређеним условима и уз дозволу надлежног органа организовати, приређивао, супротно одредбама Закона о играма на срећу, којим је регулисано шта представља неовлашћено организовање игара на срећу, без одобрења - сагласности Државне Лутрије Србије, као надлежног органа.

Надаље, указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да у конкретном случају окривљени није могао бити оглашен кривим због предметног кривичног дела, јер је правилном применом члана 5. став 2. Кривичног законика, на окривљеног морао бити примењен блажи закон у погледу бланкетне диспозиције коју је окривљени прекршио својим поступањем. Наиме, по ставу браниоца, према Закону о играма на срећу (Сл. Гласник РС бр. 18/20), који је донет након доношења првостепене пресуде, а пре правноснажног окончања овог кривичног поступка, окривљени је имао дозволу за приређивање игре на срећу „Lucky Balls“, која према том блажем закону представља игру на срећу – клађење.

Чланом 5. став 1. Кривичног законика прописано је да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења дела, а одредбом става 2. истог члана да ће се, ако је после извршења кривичног дела измењен законом једном или више пута, применити закон који је најблажи за учиниоца.

У конкретном случају, радње окривљеног за које је правноснажно оглашен кривим и осуђен, а које се у битном састоје у приређивању класичних игара на срећу без одобрења надлежног органа, супротно одредби члана 19. тачка 1) и 2) Закона о играма на срећу, извршене су дана 24.02.2018. године, у време важења Закона о играма на срећу (Сл. Гласник РС бр. 88/2011, 93/2012 – др. закон, 30/2018, 95/2018, 91/19), који је и примењен на окривљеног, а који закон је након извршења кривичног дела, а пре правноснажног окончања кривичног поступка измењен, доношењем Закона о играма на срећу (Сл. Гласник РС бр. 18/20).

Право на приређивање класичних игара на срећу регулисано је чланом 19. Закона о играма на срећу (Сл. гласник РС бр. 88/2011, 93/2012 – др. закон, 30/2018, 95/2018, 91/19), којим је у ставу 1. прописано да право на приређивање класичних игара на срећу има једино Државна лутрија Србије, док је ставом 2. истог члана прописано да Државна лутрија Србије може уз претходну сагласност Владе, да за приређивање одређених класичних игара на срећу ангажује одређена правна лица – оператере.

Надаље, Законом о играма на срећу (Сл. гласник РС бр. 18/20), који је био на снази у време доношења другостепене пресуде, право на приређивање класичних игара на срећу, о чему је у конкретном случају реч, регулисано је одредбом члана 17., која одредба је истоветне садржине са одредбом члана 19. Закона о играма на срећу, који је био на снази у време извршења кривичног дела.

Самим тим, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног неосновано указује да је суд требало да примени Закон о играма на срећу, који је ступио на снагу после извршења кривичног дела, као блажи по окривљеног. Наиме, бланкетна норма која прописује право на приређивање класичних игара на срећу на исти начин је прописана сада другом одредбом Закона о играма на срећу („Службени гласник РС“ број 18/20), тачније у члану 17. тог закона, што значи јасан правни континуитет између Закона о играма на срећу који је важио у време извршења кривичног дела и Закона о играма на срећу који је ступио на снагу пре правноснажног окончања кривичног поступка, па овај

закон, у погледу права на приређивање класичних игара на срећу, осим што то право регулише различито нумерисаним чланом закона, ни на који начин није повољнији по окривљеног.

Како је, по оцени Врховног касционог суда, у редовном кривичном поступку правилно је примењен кривични закон, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и у погледу истакнуте повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењен неоснованим.

Осталим наводима захтева, бранилац окривљеног суштински оспорава чињенична утврђења суда указивањем да се у конкретном случају не ради о класичној игри на срећу, што представља повреду из члана 440. ЗКП.

Како повреда из члана 440. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање ових навода, није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић